

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 341/2017
22.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Даниловац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1776/16 од 14.06.2016. године, у седници одржаној 22.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 1776/16 од 14.06.2016. године, у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П 1733/15 од 10.02.2016. године, тако што се одбија жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Сомбору П 1733/15 од 10.02.2016. године у усвајајућем делу, као и решење о трошковима поступка садржано у првостепеној одлуци.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ББ да тужиоцу АА накнади трошкове ревизијског поступка од 33.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

У осталом делу, ревизија тужиоца се **одбацује**, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1733/15 од 10.02.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете плати укупно 266.000,00 динара и то 91.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 70.000,00 динара за претрпљени страх и 105.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, са законском каматом почев од 26.02.2015. године до исплате, док је

одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете преко досуђених до тражених износа и то за претрпљене физичке болове до тражених 200.000,00 динара, за претрпљени страх до тражених 300.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности до тражених 1.200.000,00 динара. Истом пресудом тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси, а тужени је обавезан да му накнади трошкове поступка од 80.850,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1776/16 од 14.06.2016. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог усвојена, па је првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу, а преиначена у усвајајућем делу тужбеног захтева и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату накнаде нематеријалне штете и то 91.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 70.000,00 динара за претрпљени страх и 105.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, као и захтев за исплату законске камате на те износе и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да накнади туженом трошкове жалбеног поступка од 42.240,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у делу којим је преиначена првостепена пресуда, применом члана 408. а на основу овлашћења из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, 22.08.2008. године, по претходном договору са ловочуварем, тужени је око 19,30 часова, са управником ловишта изашао у обилазак ловног терена у реону „.....“. По доласку на терен, управник ловишта је кренуо ка ловочувару који је стигао пре њих, а тужени је кренуо у обилазак ловишта. Исте вечери тужилац је седео на рибарској столици на ивици шуме и када је тужени, око 21,00 час, на ивици шуме чуо неко кретање и уочио дивљач у растињу, запуцао је, али је погодио тужиоца, који је том приликом задобио устрелне ране од ватреног оружја у пределу обе надколенице и леве потколенице, са преломом леве надколенице. Оценом налаза и мишљења судског вештака судови су утврдили да је тужени овом приликом задобио повреду која се квалификује као тешка телесна повреда, услед које је трпео физичке болове и страх по интензитету и у временском трајању ближе утврђеном нижестепеним одлукама, а дошло је и до трајне последице у виду умањења животне активности од 10%. Судови су утврдили и да је тужилац члан ловачког друштва - ловочувар, као и

тужени, да је тужилац приметио да се у ловишту налазе одређена лица, међу којима и тужени, те да је приметио и када је тужени кренуо према њему, али да се није јавио, претпостављајући да је и тужени приметио њега. Утврђено је и да је у вези истог догађаја, против туженог вођен кривични поступак, који је окончан правноснажном пресудом којом је тужени оглашен кривим за извршено тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4 у вези члана 278. став 4 у вези става 1. КЗ РС и изречена му је условна осуда – казна затвора у трајању од три месеца са роком провере од годину дана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев, налазећи да тужени одговара по правилима објективне одговорности из члана 173. и 174. ЗОО, али да постоји и допринос тужиоца за настанак штетног догађаја у висини од 30%, па је изнесе за које налази да представљају адекватну накнаду тражених видова нематеријане штете (130.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 100.000,00 динара за претрпљен страх и 150.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности) умањено за 30% и на тај начин тужиоцу досудио 91.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 70.000,00 динара за претрпљен страх и 105.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, док је у осталом делу тужбени захтев одбио, као неоснован.

Побијаном одлуком, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одбио тужбени захтев у целости, налазећи да околност што тужилац није на адекватан начин обавестио о свом присуству - лица која је приметио у ловишту, као и туженог који је ишао према њему, представља основ за ослобађање туженог од објективне одговорности, применом члана 177. став 2. ЗОО.

Имајући у виду све околности које су утврдили нижестепени судови, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да тужени за повређивање тужиоца и насталу нематеријалну штету коју је он претрпео, одговара по правилима о објективној одговорности, из члана 173. и 174. Закона о облигационим односима. Међутим, према становишту овог суда, околност што тужилац те вечери, лица присутна у ловишту као и туженог, није обавестио о свом присуству (претпостављајући да су га видели), туженог не ослобађа одговорности за насталу штету, већ представља само допринос тужиоца штетном догађају, који је првостепени суд правилно одмерио у висини од 30%. При том, од утицаја на немогућност искључења одговорност туженог је и чињеница да је тужени, супротно одредби члана 18. Правилника о коришћењу ловишта којима газдује Ловачки савез Србије, предузео радњу лова на дивљач знатно после једног сата након заласка сунца, па тужилац није ни морао претпоставити да присуство ловаца на ловишту те вечери за њега може представљати потенцијалну опасност.

Утврђено чињенично стање оправдава досуђивање правичне новчане накнаде за тражене видове нематеријалне штете, које је тужилац претрпео због последица задобијених повреда (члан 200. став 1. ЗОО), при чему су првостепеном одлуком адекватно и правилно утврђене и све околности од утицаја за накнаду

штете, односно дужину и интензитет претрпљених физичких болова и страха, степен и врста трајно заосталих последица на животну активност тужиоца и у чему се исте огледају, али и време протекло од настанка штете. Узимајући у обзир све ове чињенице, као и сврху и циљ коме накнада нематеријалне штете служи, Врховни касациони суд налази да је висина износа која представља правичну накнаду тужиоцу за претрпљени страх од 100.000,00 динара, за физичке болове од 130.000,00 динара и за умањење животне активности од 150.000,00 динара, адекватно одмерена, применом члана 200. ЗОО.

Утврђени износи правичне новчане накнаде тужиоцу нису досуђени у целости, већ су умањени сразмерно његовом доприносу за настанак штетног догађаја и наступања штетних последица, па је о овом делу тужбеног захтева правилно одлучено, применом члана 192. став 1. ЗОО.

Како је побијаном другостепеном одлуком о овом делу тужбеног захтева (усвајајући део) одлучено уз погрешну примену материјалног права, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену одлуку у том делу, као и у делу о трошковима парничног поступка, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, применом члана 153. и 154. ЗПП, припада и право на накнаду нужних и опредељених трошкова ревизијског поступка, којима је био изложен. Висина трошкова одмерена је на име награде адвокату за састав ревизије, применом важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, у укупном износу од 33.000,00 динара.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

У одбијајућем делу тужбеног захтева одбијена је и жалба тужиоца, због чега у том делу нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је Врховни касациони суд, испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, нашао да ревизија у том делу није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари, поднета је 08.10.2010. године, а вредност предмета спора побијаног (одбијајућег) дела је 1.434.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 105,9064 динара за 1 евро, представља динарску противвредност износа од 13.540,26 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета

спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца у овом делу недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП, па је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић